

[Sigsgaard.]

Men der er andre opgaver for det foreslåede kontrolorgan. Det bør f. eks. undersøge reglerne for optagelse i strafferegistrene. Er de rimelige? Og bliver lovovertræderne slettet efter et rimeligt tidsforløb? Endelig mener jeg, at det kontrolorgan, der her stilles forslag om, kunne blive et nyttigt klageorgan i tilfælde, hvor politiet overtræder sin beføjelse, og det forekommer jo som bekendt.

Som punkt 3 går SF-forslaget ind for forbud mod enhver form for oplysningsbureauvirksomhed, og jeg kan støtte dette krav, men hvis det ikke kan gennemføres, må minimumskravet være, at der gennemføres en lovgivning vedrørende den branche. En eventuel lov må give ganske bestemte regler for, hvordan disse bureauer må skaffe sig oplysninger og hvilke oplysninger der må videregives. Jeg fremhævede ved førstebehandlingen i november af det radikale venstres forslag, at et enkelt københavnsk bureau brugte mindre fine midler, idet man indhentede oplysninger ved at ringe til købmand og ismejeri og give sig ud for at være Danmarks Statistik.

Venstresocialisterne anser også forslaget punkt 4 for at være særdeles vigtigt. Her kræves det, at erhvervslivet nøjes med at skaffe sig oplysning om en ansøgers uddannelse eller tidligere beskæftigelse. I de senere år har der været en tendens til, at erhvervslivet vil vide stadig mere, før de ansætter en mand. Det giver sig udslag i de famøse ansøgningsskemaer, der rider det moderne samfund som en mare. Og det er jo helt utroligt, hvad der spørges om. En organisation, der hedder Danske Salgslederes Fællesråd, har 600 medlemmer. Organisationens medlemmer bruger hele 4 spørgeskemaer, når de ansætter folk, og man må i alt igennem 130 spørgsmål. Man har indtryk af, at salgslederne søger totalt at indkredse folk. Jeg kan kun nævne nogle enkelte spørgsmål her. F. eks.: Har De nogen sinde mistet Deres kørekort? Planlægger De Deres udgifter ved hjælp af et budget? Har De været i stand til at spare regelmæssigt op? Har De i dag kammeratskaber fra skoletiden? Hvad synes De selv er Deres bedste egenskaber? osv., osv. Efter min mening er den slags spørgemani uanstændig og burde forbydes ved lov. Her er vi ganske enige med forslagsstillerne.

Det er straks lidt vanskeligere at tage stilling til forslaget punkt 5. Alle mennesker træder jo lidt ved siden af en gang imellem, og vi har vel alle sammen et naturligt krav på, at vi ikke bliver fotograferet til presse eller TV i den slags situationer. I det hele taget mener VS, at det bør være strafbart at krænke privatlivet gennem båndoptagelser eller fotografering. Men forslaget punkt 5 er nok lidt uheldigt formuleret, for det hindrer vel på en måde pressen i at fungere. Den store edderkopsag blev optrævlet af pressen først og fremmest, ikke af politiet, og det samme gjaldt vel Albertiaffæren i sin tid; man kunne tænke sig, at pressen i opklaringen af den slags sager nødvendigvis må optage billeder, uden at den pågældende er vidende derom, og derfor tror jeg altså, at forslaget må omformuleres, sådan at der bliver plads til det dér.

Vi kan tilslutte os forslaget sidste punkt, der tager sigte på at hindre, at det moderne spionudstyr bliver almindeligt i Danmark, men når der i dette punkt kræves kontrol med indførsel, fremstilling og salg af elektronisk spionudstyr, er venstresocialisterne ikke tilfredse med ordet „kontrol“. Der må nok her ganske simpelt være tale om et forbud imod, at den slags ting kommer ind på det danske marked.

SF-forslaget tager ikke stilling til de oplysninger, som private firmaer allerede har i deres personalekartoteker. Og der har i pressen været meddelelser fremme, som viser, at personer er blevet alvorligt skadet af oplysninger, som firmaer allerede sidder inde med. Der var således en mand, der for en snes år siden fik ansættelse i et københavnsk firma. På ansøgningsskemaet fandtes rubrikken: sygdomme, og han angav i overensstemmelse med sandheden: gonorré. Han fik stillingen, og alt gik godt i 20 år, indtil en kontordame fik adgang til kartoteket. Hun plaprede løs og fortalte, at manden havde gonorré, og efterhånden blev tilstanden i firmaet fuldstændig uudholdelig for den pågældende, og han måtte tage sin afsked. Derfor var det måske rimeligt, at man udvidede forslaget med et punkt 7, f. eks. af følgende ordlyd: forbud mod, at et firma overhovedet opmagasinerer ældre oplysninger, der ikke vedrører en ansats uddannelse, tidligere beskæftigelse, løn- eller pensionsforhold.